

POSTANOWIENIE

Dnia 23 października 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Wiak

w sprawie ze skargi I.B.

na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki w postępowaniu przed Sądem Apelacyjnym w Łodzi w sprawie o sygn. I As 62/24, na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych w dniu 23 października 2024 r.,

odrzuca skargę.

ZG

UZASADNIENIE

Dnia 12 sierpnia 2024 r. I.B. (dalej: „skarżący”) wniósł pismo zatytułowane „Skarga na przewlekłość w postępowaniu przed Sądem Apelacyjnym” – dotyczące postępowania toczącego się przed Sądem Apelacyjnym w Łodzi pod sygn. akt I As 62/24.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga na przewlekłość postępowania zasługuje na odrzuceniu.

Zgodnie z przepisem art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora

i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (tekst jedn. Dz.U. 2023, poz. 1725, dalej: „ustawa o skardze na przewlekłość postępowania”), strona może wnieść skargę o stwierdzenie, że w postępowaniu, którego skarga dotyczy, nastąpiło naruszenie jej prawa do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki, jeżeli postępowanie zmierzające do wydania rozstrzygnięcia kończącego postępowanie w sprawie trwa dłużej niż to konieczne dla wyjaśnienia istotnych okoliczności faktycznych i prawnych albo dłużej niż to konieczne do załatwienia sprawy egzekucyjnej lub innej dotyczącej wykonania orzeczenia sądowego (przewlekłość postępowania).

Skarga powinna czynić zadość wymaganiom przewidzianym dla pisma procesowego. Ponadto powinna zawierać: 1) żądanie stwierdzenia przewlekłości postępowania w sprawie, której skarga dotyczy; 2) przytoczenie okoliczności uzasadniających żądanie (art. 6 ust. 1-2 ustawy o skardze na przewlekłość postępowania). Zgodnie z art. 9 ustawy o skardze na przewlekłość postępowania, skargę niespełniającą wymagań przewidzianych w art. 6 ust. 2 sąd właściwy do jej rozpoznania odrzuca bez wzywania do uzupełnienia braków. Z powyższego wynika, że skarga na przewlekłość postępowania podlega rozpoznaniu pod warunkiem, iż spełnia wskazane wymagania formalne. Skarżący w uzasadnieniu skargi musi zatem szczegółowo wskazać, w czym dopatruje się nieuzasadnionej zwłoki w rozpoznaniu jego sprawy – musi w sposób precyzyjny przedstawić konkretne działania, bądź zaniechania sądu rozpoznającego sprawę, które w konsekwencji doprowadziły do zwłoki (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z 11 września 2024 r., I NSP 282/24). W niniejszej sprawie skarżący nie zawarł żądania o stwierdzenie przewlekłości postępowania, jak również nie przytoczył okoliczności, z których przewlekłość ta miała wynikać.

Należy również dodać, że skargę o stwierdzenie, iż w postępowaniu, którego skarga dotyczy, nastąpiła przewlekłość postępowania, wnosi się w toku postępowania w sprawie (art. 5 ust. 1 ustawy o skardze na przewlekłość postępowania). Niedopuszczalne jest zatem wniesienie skargi na przewlekłość postępowania, które zostało już zakończone (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z 10 lipca 2024 r., I NSP 210/24). W niniejszej sprawie Sąd Apelacyjny w Łodzi postanowieniem z 22 lipca 2024 r. (I As 62/24) odrzucił skargę

skarżącego na naruszenie prawa strony do rozpoznania w postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki sprawy Sądu Okręgowego w Łodzi (I C 170/22). W chwili wniesienia skargi postępowanie to było już zatem zakończone.

Co więcej, zgodnie z art. 3 ustawy o skardze na przewlekłość postępowania, dopuszczalne jest wniesienie skargi na przewlekłość postępowania wyłącznie w sprawach postępowań wymienionych enumeratywnie w powołanym przepisie. Zawiera on katalog zamknięty, którego zakres nie może zostać poszerzony o żadne dodatkowe kategorie postępowań. W zestawieniu tym nie uwzględniono postępowania w sprawie naruszenia prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki, jakim jest postępowanie toczące się przed Sądem Apelacyjnym w Łodzi pod sygn. akt I As 62/24.

Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd Najwyższy na podstawie 394¹ § 3 k.p.c. w zw. z art. 397 § 1¹ k.p.c. w zw. z art. 8 ust. 2 ustawy o skardze na przewlekłość postępowania oraz w zw. z art. 9 ust. 1 w zw. z art. 6 ust. 2 ustawy o skardze na przewlekłość postępowania orzekł, jak w sentencji.

ZG

[ms]